

תת"ע 10229/02 - מואסי ניהאד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 10229-02 ממדינת ישראל ני' מואסי ניהאד

בפני כבוד השופט אלכס אחטר
מבקש מואסי ניהאד
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין, שניתן ביום 07.03.2017, בהעדר התיעצבות המקש. המספרת הנורמטיבית בעניינו, מתוחמת בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, אשר מאפשר לדון נאשם בהיעדר התיעצבות מטעמו וקובע חזקה כי אם הנאשם הוזמן ולא התיעצב בבית המשפט יראווה כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר.

240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש, תש"ל-1970], שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבוע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א) 2 נאשם שהוזמן ולא התיעצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשך, יראווה כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התיעצב סניגור מטעמו;

(הוראת
שעה)
תש"ס-2000
(תיקון מס'
(46
תשס"א-2005

(א) 3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה שפיטתו על דרך זו משומעת יותר דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשייע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שנית בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם) וזאת בהתאם לסעיפים 130(ח) ו- 130(ט) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, (להלן - "החוק"), הדנים בבקשת ביטול פסק דין שנית בהיעדר התיצבות, המתוים את אמות המידה המנחות את בהםם"ש בבאו להחלטת בבקשת ביטול פסק דין.

סעיף 130(ח) לחוק קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאו התיצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גריםות עיוות דין לנאשם כתוצאה מאירוע ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוריה איטליה נ' מדינת ישראל נקבע לעניין זה כדלהלן:

"בשלב זה ניצב המבוקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיים חוזר של הליך שהתנהל לכואורה דין והסתיים. על המבוקש מוטל אפוא הנTEL לשכנע את בית המשפט כי מתקינים טעמים הצדיקים את הנעת גלגלי המערכת החדש."

כמו כן, נקבע כי מושא מתיצב הנאשם לדין אליו זמן כדין וכשאין בידו שום סיבה מוצדקת לאו התיצבותו, אין הוא יכול להlain אלא על עצמו, (ראו רע"פ 10/2586 אל' אסולין נ' מדינת ישראל פס"ד מיום 21.4.2010, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8333/09 פיראס חביבי נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים).

זאת ועוד, כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל התיחס לסוגיה בקבועה כי:

"אם היו בידי המבוקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מההעברות שיוחסו לו, היה מוטלת עליו החובה להתיצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי ... מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשותו....".

בעפ (י-מ) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל, נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתיצבים נאשמים לדיוונים בתיקי תעבורה וקבע:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי התיצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומושא התיצב, אין לו אלא להlain על עצמו, וכי בכך יהיה לו יומו בבית המשפט...".

בעניינו, המבקש הזמין לשיבת החקירה כדין. אישור המשירה חזר בצדן "לא נדרש" ופסק הדין עצמו אשר כאמור ניתן בהעדר התביעות המבוקש, הומצא אף הוא לאותה כתובות אליה נשלח הזימון לשיבת החקירה ונמסר לנמען דין ביום 22.04.2017. בפסקה נקבע לא אחת כי, בנסיבות אלה ולאחר סוג העבירה, יש לראות בהזמנה כזימון דין.

פסק הדין, הומצא לבקשתו ביום 22.04.2017, המבקש לא רק שלא טrho לקיימו אלא מצא לנכון, שלא כל הצדק סביר, להגיש את בקשתו הנוכחית בשיהו ניכר ולא עמדת המשיבה כמתחייב בסעיף 130(ח) סייפה לחסד"פ ומבל' שיצרף לבקשתה הנוכחית, בקשה להארכת מועד כנדresh על פי הוראות החוק.

על כן, אך בשל טעם זה, יש לדוחות את הבקשה.

במסגרת פסק דין שניית בעפ"ת 33128-12-15 רבע מירם נ' מדינת ישראל, (בית משפט מחוזי נצרת מיום 24.02.2016), התייחס כב' השופט סaab דברו לתופעה הנפוצה לפיה מוגשות בקשות לביטול פסק דין, או לחילופין ערעורים לערכאת הערעור, בשתיו ניכר, כדלהלן :

"בשוליו פסק דין אצין כי לא ניתן להתעלם מהתופעה הנפוצה לפיה מערערים/մבקשים אחדים פונים לבית המשפט אם זה במסגרת בקשה לביטול פסק דין ואם זה במסגרת הودעת ערעור, אך לאחר שנודע להם על שלילת רישויון נהינה ו/או צבירת ניקוד מטעם משרד הרישוי. תופעה זו הינה פסולה ושורשיה יונקים מתווך רצון של אותם מערערים/נהגים לחלץ את עצםם מן המבוי הסתום אליו נקלעו. במצבים שכאלה בר, כי אין עניין לנו בטענות שמקורו בפסק דין עצמו או בהליך התעבורי העומד בבסיס צבירת הנקודות".

מעבר לדבר לעיל ואף לגופו של עניין, המבקש לא טען במסגרת בקשתו כי המعن אליו נשלח הזימון, אינו מענו ועל כן ניתן לקבוע כי לא נפל פגמ קלשו בזמןו של המבקש לדין ומכאן יש לבדוק את סיכון ההגנה וכן האם הורתת פסק דין על כנו יגרום לעיוות דין לבקשתו.

ה המבקש טען, באופן כללי כי הוא לא נהג ברכב במועד ביצוע העבירה, אולם לא טrho לציין את זהות הנהג וזאת מקום בו לא טען שהרכב אינו בבעלותו, (בנסיבות העניין ויכולת מהאמור בפקודת התעבורה, ניתן להרשיע את המבקש בעבירה המיחוסת לו בכתב האישום, מכוח חזרת הבעלות).

באשר לעיוות דין, לאחר עיון בנסיבות הבקשתו, לא שוכנעתו כי הורתת פסק דין על כנו יגרום לבקשת עיוות דין וזה על אחת כמה וכמה, מקום בו לא העלה המבקש טענה כלשהビיחס לענייה אשר הולטה עליו במסגרת גזר דין.

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, מהnimוקים שמניתי לעיל ועל רקע השיהו הנעוץ בהגשת הבקשת לביטול פסק דין ומבל' שצורפה לה בבקשת מתאימה להארכת מועד, בהעדר התייחסות מהותית לsicio ההגנה וכן לאחר ששובנעתו כי לא

נגרם עיוות דין לבקשת כל שפsek הדין ייותר על כנו, אני מורה על דחיתת הבקשה.

המציאות תעביר החלטה זו לצדים.

ניתנה היום, ה' תשרי תשע"ח, 25 ספטמבר 2017, בהעדר
הצדדים.